

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Aleny Krýlové a Mgr. Michaely Bejčkové v první věci žalobce: **Společenství vlastníků jednotek Ahepjukova 4**, se sídlem Ostrava, Moravská Ostrava, Ahepjukova 2789/4, zast. JUDr. Vladimírem Bartlem, CSc., advokátem, Sokolovská tř. 871/6, Ostrava, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, Pplk. Sochora 27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 28.4.2010, Zn. SPR-5638/09-49,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 28.4.2010, Zn. SPR-5638/09-49 se z r u š u j e a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 9.200,- Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Vladimíra Bartla, CSc., advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí označenému v záhlaví rozsudku, jímž bylo k podanému rozkladu změněno rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen Úřad) ze dne 1.2.2010, zn.: SPR 5638/09-34 o uložení pokuty ve výši 20 000,- Kč za porušení povinností stanovených v § 5 odst. 1 písm. d), § 5 odst. 2 a § 11 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů (dále jen zákon), jehož se žalobce dopustil tím, že v souvislosti s provozováním kamerového systému v bytovém domě tvořeného 9 kamerami umístěnými u vchodu, ve vstupní hale, v hale před výtahy, ve výtazích, na schodišti do sklepa a na venkovní fasádě bytového domu, jako správce osobních údajů dle § 4 písm. j) zákona, shromažďoval osobní údaje uživatelů bytů pohybujících se v prostorách bytového domu bez jejich souhlasu, shromažďoval osobní údaje neodpovídající stanovenému účelu a v rozsahu nadbytečném pro dosažení jím deklarovanému účelu, kterým je ochrana majetku účastníka, a neposkytl subjektům údajů informace o provozu kamerového systému v rozsahu nebo

způsobem stanoveným zákonem, čímž spáchal správní delikt dle § 45 odst. 1 písm. c), e) a f) téhož zákona. Změna rozhodnutí spočívala v tom, že ve výrokové části byla za slova „§ 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb.“ vložena slova „od 16. srpna 2008 do 15. června 2009“.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že Oznámení o zahájení správního řízení ze dne 9.10.2009 a ze dne 30.11.2009 byla účastníkovi doručena a řízení tedy bylo zahájeno dne 12.10.2009 a dne 2.12.2009. Obě správní řízení byla spojena. Podkladem pro jejich zahájení byl kontrolní protokol ze dne 16.6.2009 a spisový materiál shromážděný v rámci kontroly provedené ve dnech 10.2.2009 až 15.6.2009 a dále rozhodnutí předsedy Úřadu o námitkách proti kontrolnímu protokolu ze dne 11.9.2009, Zn. INSP2-6246/08-19. Účastník se k věci vyjádřil dopisem z 5.1.2010 a navrhl přerušení řízení do doby rozhodnutí o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 11.9.2009, Zn. INSP2-6246/08-19.

Na základě shromážděných podkladů bylo vydáno předmětné rozhodnutí 1. stupně. Orgán prvního stupně vycházel ze zjištění, že na základě rozhodnutí shromáždění vlastníků účastníka ze dne 28.2.2008 byl nainstalován kamerový systém se záznamem, za účelem ochrany majetku účastníka. Na shromáždění bylo přítomno 59,62 % všech členů účastníka a rozhodnutí bylo přijato všemi zúčastněnými. Kamerový systém byl uveden do provozu dne 16.8.2008 a je tvořen 9 kamerami; první kamera je umístěna u vchodu do domu zvenku, druhá kamera ve vstupní hale a zabírá přístup k výtahům, schodišti a schránkám, třetí kamera je umístěna v hale před výtahy, čtvrtá kamera na fasádě budovy a snímá plášť budovy, přilehlé prostranství, parkoviště a vstup do zubní ambulance, pátá a osmá kamera jsou umístěny v kabinách výtahů, šestá kamera na fasádě budovy a snímá plášť budovy, vstup do obchodu a přilehlé parkoviště, sedmá kamera je umístěna na schodišti do sklepa a devátá kamera je umístěna na fasádě budovy a snímá plášť budovy a přilehlý právník. Řídící jednotka je umístěna v kanceláři výboru účastníka zabezpečené bezpečnostními dveřmi a mřížemi na oknech, záznamy jsou uchovávány po dobu tří dnů, obsluhou kamerového systému jsou pověřeny dvě osoby. Obyvatelé domu a jejich návštěvy jsou o provozu kamerového systému informováni pomocí informačních tabulí a nálepek umístěných u vchodu do objektu s textem „Objekt je sledován kamerovým systémem“ a tabulkami na obvodových zdech budovy s textem: „Objekt je monitorován kamerovým systémem s pořízením záznamu, Společenství vlastníků jednotek Ahepjukova 4“. Zpracování osobních údajů prováděné prostřednictvím tohoto kamerového systému bylo účastníkem řízení u Úřadu registrováno. Správní orgán prvního stupně uvedl k instalaci kamerových systémů, že s ohledem na jejich zvláštní charakter a možnost zneužití záznamů – možný zásah do soukromého a rodinného života subjektů údajů, jej lze použít až tehdy, pokud méně invazivní prostředky jsou nedostačující. Zpracováním osobních údajů prostřednictvím kamer umístěných popsáním způsobem (kromě kamery č. 7 umístěné u schodiště do sklepa) však dochází ke shromažďování takového množství údajů, které je ve zjevném nepoměru k danému účelu. K naplnění daného účelu by stačilo takové umístění kamer, na jejichž záběrech by se obyvatelé domu vyskytovali v podstatně nižší frekvenci. V případě daného zpracování osobních údajů je těžce splnitelná podmínka získání souhlasu všech subjektů, jejichž údaje budou zaznamenány a uchovány. V úvahu by přicházelo užití výjimky dle § 5 odst. 2 písm. e) zákona, avšak v případě všech kamer s výjimkou kamery č. 7 účastník tuto výjimku nesplnil. Deklarovaný účel, jímž je ochrana majetku účastníka a obyvatel domu, je v posuzovaném případě v hrubém nepoměru k zásahu do práva na ochranu soukromí a osobního života, což možnost aplikace dané výjimky vylučuje. Prostředky a způsob zpracování osobních údajů nelze považovat za přiměřené k rozsahu a způsobu ohrožení práv účastníka. Právo na soukromí může být omezeno výkonem práva jiného (ochrana majetku), je však nutno hodnotit intenzitu obou zásahů z hlediska zvolených prostředků. Ochrana majetku

nemůže zdůvodnit natolik razantní omezení práva na soukromí, kdy společné prostory domu jsou bez souhlasu všech uživatelů bytů nepřetržitě monitorovány, záznamy jsou ukládány a osoby na nich jsou identifikovatelné. Takové jednání je v rozporu i s čl. 7 a čl. 10 Listiny. Došlo i k porušení čl. 8 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách. Prostory mimo obydlí, jako jsou prostory uvnitř budovy, se považují za prostory, v nichž je důvodné očekávat a vyžadovat určitou míru soukromí; Evropský soud pro lidská práva dospěl k závěru, že by bylo restriktivní limitovat soukromí pouze na vnitřní okruh, v němž jednotlivec může žít svůj soukromý život podle svých představ. Ani způsob informování subjektů údajů nebyl dostatečný pro splnění informační povinnosti dle § 11 odst. 1 zákona, informace dostupné prostřednictvím informačních tabulek tuto povinnost nepokrývají. K návrhu na přerušení řízení správní orgán prvního stupně zaujal stanovisko, že správní žaloba podaná proti rozhodnutí o námitkách proti kontrolnímu protokolu přerušení řízení neodůvodňuje. Výši uložené pokuty odůvodnil správní orgán prvního stupně tím, že se jedná o významný zásah do práva na ochranu soukromí a na ochranu osobních údajů, tento zásah je o to závažnější, že záznamové zařízení bylo nainstalováno, aniž by o tom byly náležitě informovány osoby, které se v daných prostorách pohybují, a které v daných prostorách požívají větší ochranu soukromí.

K jednotlivým námitkám rozkladu pak žalovaný uvedl, že se ztotožňuje s orgánem prvního stupně, dle něhož se v případě předmětného kamerového systému jedná o zpracování osobních údajů dle § 4 písm. a) zákona, které definuje osobní údaj, a písm. e) zákona, které definuje zpracování osobních údajů. Ze spisového materiálu je zřejmé, že předmětný kamerový systém je schopen snímat kvalitní podobizny osob, a uchovat je až po dobu 3 dnů. Nepochybně se tedy jedná o zpracování osobních údajů, subjekty těchto údajů je možno z pořízených záznamů jednoznačně identifikovat a zároveň jsou tyto osobní údaje uchovávány, čímž dochází k jejich zpracování. Ve společných částech domu se velmi často (pravidelně) pohybují především osoby, které v domě bydlí, jsou správci známé a snadno identifikovatelné. Právě ochrana těchto osob, jejichž každodenní činnost v domě je monitorována, je smyslem zákona. Systematičnost zpracování je nutno odvíjet od úmyslu účastníka kontinuálně pořizovat a uchovávat záznam o pohybu osob v monitorovaných prostorách, nikoli od předvídatelnosti nebo pravidelnosti výskytu konkrétních osob. Tento výklad Úřadu je konzistentní a odpovídá i evropskému trendu v posuzování kamerových systémů. Je proto třeba odmítnout argumentaci účastníka, že se v daném případě nejedná o zpracování osobních údajů, ale o jejich nahodilou registraci. Žalovaný odkázal na judikaturu zabývající se výkladem pojmu rodina a rodinný život (II ÚS 568/08, II ÚS 517/99). Uvedl, že zásah do rodinného života osob žijících v domě sice nebyl prokázán, avšak ze záběrů jednoznačně vyplývá zásah do soukromého života, protože z nich lze zjistit komplexní informaci o pohybu osob a činnosti osob, které do domu přicházejí a z domu odcházejí. Pojem „rodinný a soukromý život“ je přitom v zákoně používán jako souhrnné označení, jehož smyslem je zásah do osobnostních práv subjektů údajů. Ve výroku rozhodnutí prvního stupně ostatně není uvedeno, že by se účastník správních deliktů dopustil právě zásahem do rodinného života subjektů údajů. K námitce, že výrok rozhodnutí prvního stupně je zmatečný proto, že z něj nelze pochopit, zda správní delikt je tvořen pouhým shromažďováním osobních údajů nebo (alternativně) zpracováním osobních údajů, uvedl žalovaný, že s ohledem na zákonem definované pojmy „zpracování“ a „shromažďování“ výrok srozumitelný je. Z definice § 4 písm. e) zákona je zjevné, že pojem zpracování je pojmem obecným, zahrnujícím mimo jiné i shromažďování a další operace. Správní delikty proto spočívají vždy ve zpracování osobních údajů způsobem, který zákon nedovoluje, bez ohledu na to, jakou konkrétní formu (shromažďování, uchovávání, předávání apod.) dané zpracování má. Žalovaný s odkazem na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15.1.2008,

č.j. 2 As 34/2006-73 (1546/2008 Sb. NSS) dále uvedl, že výrok rozhodnutí prvního stupně přesto změnil, neboť bylo zapotřebí doplnit dobu, po kterou sankcionované jednání účastníka trvalo (od 16.8.2008, kdy byl kamerový systém instalován a uveden do provozu do 15.6.2009, neboť z kontrolního protokolu ve znění rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 11.9.2009 o námitkách proti kontrolnímu vyplývá, že byl v provozu nejméně do ukončení kontroly). Podle žalovaného nebylo zapotřebí rozhodnutí prvního stupně z tohoto důvodu rušit, neboť jeho výrok nebyl ani v původní podobě natolik neurčitý, aby bylo nutno konstatovat jeho nepřezkoumatelnost. K další námitce rozkladu žalovaný uvedl, že zákon chrání všechny subjekty údajů, jejichž právo na ochranu osobních údajů bylo porušeno, není tedy podstatné, zda se jedná o porušení práva u jednotlivce nebo u většího počtu osob. Rozhodující se systematický výkon určité činnosti, což je v daném případě splněno. Právním titulem zpracování osobních údajů, není, jak účastník tvrdí, právní povinnost účastníka zakotvená v § 9 odst. 1 a § 11 ZVB a v čl. III odst. 1 písm. e), odst. 7 písm. b) a písm. c) přílohy Nařízení vlády, a v § 415 OZ, z nichž v žádném případě nelze dovodit povinnost společenství vlastníků jednotek (účastníka řízení) realizovat správu domu prostřednictvím zpracovávání osobních údajů pomocí kamerového systému. Uvedené předpisy tedy nezakládají právo účastníka zpracovávat osobní údaje tímto způsobem bez souhlasu subjektů údajů v souladu s § 5 odst. 2 písm. a) zákona. Ochranu majetku lze plnit různými způsoby, např. důkladným zamykáním vstupních dveří. Obdobně je třeba odmítnout argumentaci účastníka, že účastník odpovídá za správu celého domu a je tedy oprávněn instalovat kamery v celém domě. Žádný z relevantních právních předpisů účastníkovi neukládá povinnost realizovat správu domu právě pomocí kamerového systému, a tedy zpracovávat k tomuto účelu takto získané osobní údaje. Jestliže správní orgán prvního stupně vyhodnotil jako přípustnou pouze kameru umístěnou u vstupu do sklepa, jedná se o závěr vyplývající z aplikace ust. § 5 odst. 2 zákona, resp. z absence právního titulu v případě ostatních součástí kamerového systému v podobě, v jaké byly zjištěny kontrolou. Posouzení zpracovávaného rozsahu osobních údajů jako nadbytečného není v rozporu s kontrolním protokolem, v němž kontrolující posoudili dobu uchovávání záznamu 3 dnů jako dobu přiměřenou stanovenému účelu. Nadbytečným rozsahem údajů je míněno, že většina kamer je umístěna tak, že záběry z nich pořízené nejsou adekvátní účelu, pro který je správce oprávněn osobní údaje zpracovávat, neboť jsou zaznamenány osobní údaje v rozsahu přesahujícím účel zpracování. Doba uchovávání záznamu nemá nic společného s rozsahem, v němž jsou údaje zaznamenávány. K námitce účastníka, že v rozhodnutí prvního stupně je mu vytýkána absence souhlasu všech uživatelů bytu s provozováním kamerového systému, zatímco kontrolní protokol uvádí, že získání souhlasu osob, jejichž osobní údaje mohou být zpracovány, je pro správce povinností objektivně nesplnitelnou, žalovaný uvedl, že tato tvrzení nejsou v rozporu. Skutečně je objektivně nesplnitelné získat souhlas všech osob, když nejde jen o stálé uživatele bytů, ale i o návštěvy nebo osoby pohybující se na ulici, které kamery umístěné na plášti budovy rovněž snímají. To však neznamená, že v takovém případě lze údaje zpracovávat bez právního titulu, ale že lze zpracovávat jen tehdy, pokud je naplněna některá z výjimek zakotvených v § 5 odst. 2 pod písm. a) až g) zákona, tedy pouze v případě, kdy zákon umožňuje údaje zpracovávat bez souhlasu všech subjektů údajů. V daném případě se nejedná o situaci, kdy správce provádí zpracování pro dodržení právní povinnosti správce ve smyslu § 5 odst. 2 písm. a) zákona, protože povinnosti zakotvené v ZVB lze plnit i jinými způsoby (není uloženo zpracování osobních údajů, natož přímo použití kamerového systému). Jediné ustanovení, které je obecně možné na obdobné případy aplikovat, je § 5 odst. 2 písm. e) zákona, v němž je však stanovena podmínka, že takové zpracování nesmí být v rozporu s právem subjektů údajů na ochranu soukromého a rodinného života. Proto je třeba zvažovat pečlivě, kolik kamer je nezbytné instalovat, kam jednotlivé kamery umístit, jaký úhel záběru zvolit, apod. Jejich účelem je totiž pouze ochrana majetku,

proto kamery smějí snímat jen ta místa, kde jsou umístěny hodnotnější předměty anebo kde nejvíce dochází ke krádežím či poškození majetku, a která lze jen těžko zabezpečit jinak. Monitorování osob ve výtahu, monitorování osob vcházejících a odcházejících z domu, monitorování ulice nemá žádné zákonné opodstatnění, protože takové záběry k ochraně majetku neslouží (popřípadě slouží je velmi okrajově), avšak k zásahu do soukromého a rodinného života nepochybně dochází. Žalovaný odkázal na stanovisko Úřadu č. 1/2008, dle něhož je při instalaci kamerového systému nutné přistupovat odlišně ke způsobu užívání jednotlivých monitorovaných prostor s ohledem na míru soukromí, kterou v daných prostorách lidé požívají. Lze rozlišovat prostory jako jsou sklepy, půda, prostory dopisních schránek, vnější plášť budovy a prostory jako vstupní dveře, chodby výtahy apod. Míra soukromí, kterou v těchto prostorách lidé požívají, se liší. Pojem soukromí je v současné době vnímám veřejností příliš úzce, nevztahuje se jen na koupelny, toalety, případně celý byt nebo dům. Soukromí znamená jistou sféru integrity jednotlivce a jeho blízkých, která ho obklopuje, ať se nachází kdekoliv. V bezprostřední blízkosti prostoru, jako je bytový dům, v němž osoba bydlí, se míra soukromí zvyšuje. Odvolací orgán se ztotožnil se závěry orgánu prvního stupně, že na věc nelze aplikovat výjimku dle § 5 odst. 2 písm. e) zákona. Pro zpracování osobních údajů ve zjištěné podobě nelze nalézt zákonem předvídaný právní titul a v souladu se zněním skutkové podstaty správního deliktu dle § 45 odst. 1 písm. e) zákona je třeba konstatovat, že dochází ke zpracování osobních údajů bez souhlasu subjektů údajů mimo případy stanovené v § 5 odst. 2 písm. a) a g) zákona. K tvrzení účastníka, že do soukromé sféry nenáleží to, co se děje na veřejnosti, tedy i ve společných prostorách domu, žalovaný poukázal na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci Neimietz vs. Německo z roku 1992, kde se uvádí, že „soukromím člověka je třeba rozumět právo každého člověka na vytváření a rozvíjení vztahu s dalšími lidskými bytostmi, a to i na pracovišti“. Prostorem, kde osoba požívá soukromí, je tedy podle žalovaného i bezprostřední prostor obydlí této osoby. Rovněž i rozsudek Městského soudu v Praze 7 Ca 204/2005-49 ze dne 28.2.2007 uvádí, že i „prostory mimo obydlí se považují za soukromé prostory“ a je v něm odkazováno na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, který dospěl k závěru, že by bylo příliš restriktivní limitovat soukromí pouze na vnitřní okruh, v němž jedinec může žít svůj soukromý život podle svých představ. Žalovaný proto nesouhlasí s názorem, že monitorování osob pohybujících se ve společných částech domu prostřednictvím kamer se záznamem nezasahovalo do soukromé sféry jejich života. K odkazu účastníka na důvodovou zprávu k zákonu o ochraně osobních údajů, resp. jejich částí týkajících se pojmů „zpracování“ a „shromažďování“, žalovaný uvedl, že z řazení i popisu jednotlivých definic je zřejmé, že zpracování je obecným pojmem nadřazeným jednotlivým operacím jako je např. shromažďování a uchovávání. Z hlediska historického výkladu je jisté možné zohledňovat obsah důvodové zprávy konkrétního právního předpisu. Nicméně s ohledem na to, že se v daném případě jedná o předpis transponující směrnici Evropského parlamentu a Rady 95/46 ze dne 24.10.1995, je při výkladu zákona o ochraně osobních údajů neméně důležité zohlednit obsah a smysl jednotlivých pojmů a povinností vyjádřených touto směrnicí. V souladu s judikaturou Ústavního soudu je v případě transponovaných zákonů primární vykládat jejich obsah eurokonformně. Žalovaný uzavřel, že žádná ze standardních výkladových metod nesměruje k závěru prezentovanému účastníkem. Dále žalovaný uvedl, že informační povinnost je upravena v § 11 zákona, který stanoví, jaké informace musí správce subjektům osobních údajů poskytnout. Povinnost dle § 11 odst. 1 zákona účastník nesplnil, nepostačí umístění informačních cedulek ani informování přítomných na členské schůzi o tom, že kamerový systém byl spuštěn a následně, po určitou dobu trvající vyvěšení záznamu z jednání této členské schůze. Účastník měl přihlédnout k tomu, že jednání členské schůze se neúčastnily všechny v domě bydlící osoby a že jsou zpracovávány osobní údaje i jiných osob, než obyvatelů domu. Ve vztahu k osobám, které jsou správci předem známé

(zde obyvatelé domu) je nutno informační povinnosti naplnit vyčerpávajícím způsobem ještě před zahájením zpracování (zde před zprovoznění kamerového systému) – všem takovým osobám musí být dostupná informace (např. ve formě sdělení vloženého do domovní schránky, nebo umístěného na domovní vývěsce), ve kterém je uvedeno, v jakém rozsahu a pro jaký účel jsou jejich osobní údaje zpracovány, kdo a jakým způsobem jejich osobní údaje zpracovává a komu mohou být jejich osobní údaje zpřístupněny. Taktéž je nezbytné informovat subjekty údajů o jejich právu přístupu k jejich osobním údajům, jakož i jejich právech stanovených v § 21 zákona. V případě osob, jejichž výskyt v monitorovaném prostoru nelze předvídat, je nutno zajistit informační povinnosti alespoň základním způsobem – obvykle ve formě informačních cedulek, na kterých musí být alespoň informace, že je objekt sledován kamerovým systémem, z něhož je pořizován záznam, a kdo je správcem tohoto systému, u kterého lze získat následně bližší informace. K výši pokuty žalovaný uvedl zákonná kritéria, k nimž se při stanovení výše přihlíží. Uvedl, že ekonomické postavení účastníka je nepochybně také zohledněno, v dané věci však nelze shledat, že by uložená pokuta byla pro účastníka likvidační. Je zřejmé, že účastník disponuje finančními prostředky, když byl schopen zakoupit předmětný kamerový systém v částce několikrát přesahující stanovenou pokutu. Případ, na který účastník odkazuje, nebyl shodný, nejednalo se o bytový dům, v němž je monitorováním mnohem více zasahováno do soukromého života subjektů údajů, neboť se jedná o prostory bezprostředně navazující na jejich soukromé byty, a z pořízených záznamů proto lze snadno vypožorovat, jaký je denní režim jednotlivých osob, s jakými lidmi se kdo stýká, apod. Žalovaný odkázal na případ jiného bytového domu, kde za provoz kamerového systému byla uložena pokuta ve výši 180.000,- Kč.

Žalobce pod bodem B žaloby namítl, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s žalobcovým rozkladem ze dne 15.2.2010, jímž žalobce požadoval zrušení nebo změnu rozhodnutí prvního stupně – snížení pokuty, a v rozporu s ustanovením § 152 odst. 5 písm. a) správního řádu, podle něhož *nestanoví-li zvláštní zákon jinak, lze v řízení o rozkladu rozhodnutí zrušit nebo změnit, pokud se tím plně vyhoví rozkladu a jestliže tím nemůže být způsobena újma žádnému z účastníků, ledaže s tím všichni, jichž se to týká, vyslovili souhlas.*

Pod bodem C žaloby žalobce namítl, že rozhodnutí prvního stupně vydáno předčasně. Žalobce navrhoval Úřadu přerušení správního řízení, neboť u zdejšího soudu pod sp. zn. 9 Ca 384/2009 probíhá řízení o správní žalobě podané žalobcem proti souvisejícímu (předchozímu) rozhodnutí Úřadu ze dne 11.9.2009, INSP2-6246-19, tj. řízení o předběžné otázce.

Pod bodem D) žaloby žalobce:

K § 5 odst. 1 písm. d), resp. § 45 odst. 1 písm. c) zákona, namítl, že žalovaný zaměňuje zpracování osobních údajů za pouhé shromažďování osobních údajů. Žalobce trval na tom, že se o zpracování osobních údajů nejedná a odkázal na žalobní argumentaci obsaženou v žalobě projednávané pod sp. zn. 9 Ca 384/2009. Úřad žalobci vytýká porušení § 5 odst. 1 písm. d) zákona, dle něhož je správce povinen shromažďovat osobní údaje odpovídající pouze stanovenému cíli a v rozsahu nezbytném pro naplnění stanoveného účelu, ve své argumentaci však pojednává o zpracování osobních údajů. Platí i zákonné zjišťující definice (určení významu výrazů, resp. pojmů), které výrazně rozdílně vymezují pojem zpracování a shromažďování osobních údajů.

- podle § 4 písm. f) zákona se rozumí *shromažďováním osobních údajů systematický postup nebo soubor postupů, jehož cílem je získání osobních údajů za účelem jejich dalšího uložení na nosič informací pro jejich okamžité nebo pozdější zpracování,*

- podle § 4 písm. e) zákona se rozumí *zpracováním osobních údajů jakákoliv operace nebo soustava operací, které správce nebo zpracovatel systematicky provádějí s osobními údaji, a to automatizovaně nebo jinými prostředky*. Další část této definice je však podle žalobce matoucí, když praví, že *Zpracováním osobních údajů se rozumí zejména shromažďování.....*

Podle žalobce je evidentní, že uvedené zákonné definice jsou v zásadě tautologické, jedná se o závažnou (legislativní, normotvornou) chybu z hlediska srozumitelnosti zákona a požadavků na logiku normativních vět, které musí být bezrozporné. Přehlédnout nelze ani vnitřní systematiku citovaného ustanovení z hlediska posloupnosti definovaných pojmů, když zpracování je předřazeno pojmu shromažďování, soud by však měl uznat, že nejprve lze údaje shromáždit, a potom s nimi lze provádět operace, resp. je zpracovat.

Další klíčovou podmínkou je, že se musí jednat o činnost systematickou. Podle žalobce je patrné, že předmětná úprava je v klíčových otázkách, jichž se tato žaloba týká, nejasná, což však nemůže být k tíži žalobce. Podle slovníku cizích slov (Lumír Klimeš, Slovník cizích slov 2. vydání, SPN, Praha 1983) se výrazem systematický rozumí vztahující se k systému, uspořádaný v systému; systém je pak způsob nějakého jednání, provádění něčeho, nějaký záměrný postup, jak je něco uspořádáno. Důvodová zpráva k zákonu o ochraně osobních údajů uvádí: *písm. f) shromažďování je záměrná činnost, jejímž cílem je získat údaje a informace. Tato činnost se musí dít systematicky, tedy se záměrem dosáhnout určitého uspořádaného souboru nebo pomocí technických prostředků uspořádání docílit. Písm. g) podstatou uchovávání je udržování osobních údajů v takovém stavu, který umožňuje je kdykoli zpracovávat*. Žalobce uvedl, že zákonodárce si byl vědom zásadního rozdílu mezi shromažďováním a zpracováváním údajů. Navíc se shromažďování údajů musí dít systematicky (§ 4 písm. f) zákona), což podle žalobce Úřad nechce uznat, proto se jedná o překročení či zneužití správního uvážení dle § 78 odst. 1 s.ř.s. Nemůže být správný argument Úřadu, že *systematičnost zpracování je nutno odvíjet od úmyslu účastníka řízení, nikoli od předvídatelnosti nebo pravidelnosti výskytu konkrétních osob*. Podstatou systému je uspořádání prvků daného systému (soustavy). Jestliže Úřad tvrdí, že systematičnost zpracování je nutno odvíjet od úmyslu, pak se rovněž jedná o zneužití správního uvážení dle § 78 odst. 1 s.ř.s. Pokud Úřad argumentuje stanoviskem 1/2006 a 1/2008, pak žalobce namítá, že Úřad není zmocněn dotvářet zákon a argumentovat tak, jako by tato stanoviska byla pramenem práva.

Kamerový systém v domě má podle žalobce preventivní povahu a nic víc. Součástí správy domu je i péče Společenství a jeho výboru o svěřený majetek a úsilí o odvracení škod na majetku a zdraví osob (§ 415 OZ). Tato generální prevence je zásadní a opravňující žalobce k provozování kamerového systému v intencích § 5 odst. 2 písm. a), resp. písm. e) zákona. Společenství nadto vykonává i správu cizího majetku. V daném případě se jedná o nahodilé shromažďování osobních údajů prostřednictvím kamerového systému v souladu se stanoveným účelem – ochrana soukromého majetku, a tento účel byl také při registraci kamerového systému Úřadu sdělen a Úřadem akceptován. Formulář Úřadu zná ovšem jen zpracování osobních údajů nikoli pouhé shromažďování.

Žalobce odmítl argumentaci Úřadu, že žádný z relevantních právních předpisů účastníku neukládá povinnost kamerového systému, podle žalobce tato argumentace založená na neexistenci právní povinnosti nemůže být relevantní a odporuje elementární logice.

Dále žalobce namítl, že v žádném dokumentu, ani v kontrolním protokolu, ani v rozhodnutí, Úřad nekonkretizoval míru (rozsah) soukromí, která má být kamerami porušena, a to podle jednotlivých kamer, které Úřad v rozhodnutí rekapituluje. Navíc Úřad konstatuje, že zásah do rodinného života osob žijících v domě prostřednictvím kamerového systému ani nebyl prokázán. Tvrdí však, že ze záběrů vyplývá zásah do soukromého života, protože z nich lze zjistit komplexní informace o pohybu a činnosti osob. Analogicky však lze dovozovat zásah do soukromého života, pokud by kamera ve výtahu zachytila například nepřístojné chování jakékoli osoby. V daných souvislostech je podle žalobce nepřipustné akcentovat slovní spojení „soukromý život“, „soukromého života“, jedná se o spekulativní a účelovou argumentaci, která je překročením či zneužitím správního uvážení. Odkaz na rozhodnutí Evropského soudu a na rozsudek Městského soudu v Praze č. 7 Ca 2004/2005-46 nemíří k podstatě věci. Společné části domu jsou prostory veřejné, rovněž i prostor výtahu je prostorem veřejným, nehledě k tomu, že výtah je obecně prospěšným zařízením.

K § 5 odst. 2 a k § 45 odst. 1 písm. e) zákona žalobce uvedl, že je sankcionován za to, že zpracovává osobní údaje bez souhlasu subjektů údajů mimo případy uvedené v zákoně. Odkázal na svou dřívější argumentaci, že se v daném případě nejedná o zpracovávání informací, natož o zpracovávání systematické. Výjimku ohledně shromažďování (zde navíc nahodilého) osobních údajů bez souhlasu subjektu údajů zákon ovšem nezná, zná pouze zpracovávání osobních údajů bez souhlasu subjektu údajů. Žalobce není způsobilý kamerový záběr jakkoli dále zpracovat, ani k tomu nemá eventuelní počítačový program. Může nanejvýš fyzicky zjištěnou škodní událost propojit s kamerovým záběrem, uložit jej a zavolat Policii ČR. Jestliže zákon nezná shromažďování osobních údajů bez souhlasu subjektu údajů, pak musí platit zásada zakotvená v čl. 2 odst. 3 Listiny, že každý může činit, co není zákonem zakázáno. I kdyby se o zpracování osobních údajů jednalo, platila by pro žalobce výjimka dle § 5 písm. e) zákona (zřejmě míněno § 5 odst. 2 písm. e/). Žalobce odkázal na komentář k zákonu o ochraně osobních údajů (Kučerová A., Bartík V., Peca J., Neuwirth K., Nejedlý J.: Komentář I. vydání, Praha C.H.Beck, 2003), kde se uvádí, že zákon se vztahuje pouze na systematicky zpracovávané osobní údaje a dále, že ochrana se neposkytuje osobním údajům, které nejsou systematicky zpracovávány.

Pod bodem F žaloby žalobce uvedl k § 11 odst. 1 a § 45 odst. 1 písm. f) zákona, že v bankách i jiných státních institucích zjistil, že tabulky informující o tom, že objekt nebo prostory jsou sledovány kamerovým systémem neobsahují poučení vyžadované v dané věci Úřadem, tj. poučení o tom, jaké osobní údaje jsou shromažďovány, že je pořizován záznam, uvedení správce, u něhož je možno získat podrobnější informace. Postup Úřadu vůči žalobci je tedy podle žalobce šikanózní. Úvahy Úřadu v napadeném rozhodnutí o tom, že všem osobám musí být poskytnuta informace např. vhozením sdělení do domovní schránky, nejsou podloženy zákonem, který nic takového nestanoví. Ze zákona nelze dovodit režim pro množinu osob v době bydlicích a množinu osob odlišnou, externí, tj. náhodných návštěvníků domu. I proto podle žalobce platí, že zákon se na kamerový systém žalobce nevztahuje, jak je argumentováno pod písm. E této žaloby. Zákon nestanoví, jak má být splněna povinnost daná ust. § 11 odst. 1 zákona. Jestliže však má být ukládána sankce, musí být zákonem přesně vymezena povinnost, která se má dodržovat. Občanskoprávní povinnost (a vůbec žádná povinnost) nemůže nikdy vzniknout ze samotné společenské potřeby, byť by byla jakkoli intenzivní a tím méně z potřeb resp. zájmů individuálních, nýbrž k jejímu vzniku je třeba vždy právní normy, která tuto právní povinnost (bezvýjimečně nebo za určitých podmínek) někomu ukládá (Marta Knappová, Povinnosti a odpovědnost v občanském právu, ACADEMIA, Praha 1968, str. 40).

Pod bodem G žaloby žalobce namítl nepřiměřenost výše uložené pokuty a poukázal na to, že jinému subjektu - Evropskému investičnímu holdingu a.s. (Hotel Savoy) byla uložena pokuta 80 000,- Kč, přičemž žalobci 20 000,- Kč. Úřad uvedl, že při stanovení výše pokuty přihlížel zejména k závažnosti a následkům protiprávního jednání a k okolnostem spáchání protiprávního jednání. Případ Hotelu Savoy však vyvolal celospolečenský skandál a je nesrovnatelný s případem žalobce. Argument Úřadu, že žalobce disponuje dostatečnými prostředky, když byl schopen zakoupit kamerový systém v částce několikrát převyšující stanovenou pokutu, nelze vnímat jinak, než jako skrytý posměch. Finanční situace žalobce je proměnlivá a nepředvídatelná. Náklady na pořízení kamerového systému - 135 tis. Kč, byly schváleny shromážděním Společenství a koupě byla upřednostněna např. před výměnou podlahové krytiny, když Společenství dalo přednost danému způsobu ochrany soukromého majetku. Výdaje Společenství na opravy, apod. se řídí plánem schvalovaným shromážděním společenství.

Pokud by soud neshledal důvody ke zrušení rozhodnutí, pak žalobce navrhl, aby soud pokutu ve výši 20 000,- Kč odpovídajícím způsobem snížil a zde odkázal na část VIII rozkladu připojeného k žalobě.

Dále navrhl provedení důkazů, a to správním spisem Úřadu, výsledkem informovaného zástupce Úřadu, popřípadě zúčastněných osob podle uvážení soudu a tzv. registrací kamerového systému včetně související korespondence, která je archivována Úřadem.

Závěrem žalobce uvedl, že má za to, že ke zrušení rozhodnutí vede již jeho argumentace pod bodem B a C žaloby a navrhuje, aby soud rozhodnutí prvního stupně i rozhodnutí o rozkladu zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě zejména uvedl, že názor Úřadu na výklad a aplikaci předmětných ustanovení zákona je konstantní a odpovídá celoevropskému trendu, tj. i pozicím obdobných dozorových orgánů v EU. Je-li z kamerových systémů pořizován záznam za účelem identifikace fyzických osob, jedná se podle výkladu zastávaného žalovaným o zpracování osobních údajů dle § 4 písm. e) zákona. Jestliže jsou získávány, uchovávány a případně dále využívány (analyzovány) záznamy z kamer, na nichž jsou zachyceny fyzické osoby, jedná se nepochybně o soustavu operací, které správce systematicky provádí s osobními údaji, a to automatizovaně pomocí specializovaného softwaru a hardwaru. Žalobcův výklad pojmů zpracovávání a shromažďování osobních údajů je nesprávný. Soustavné, úmyslné a cílené pořizování a uchovávání záznamů, na kterých jsou zaznamenány záběry z jednotlivých kamer zachycující konkrétní, identifikovatelné osoby je nutno považovat za systematické jednání a tedy za zpracování osobních údajů dle § 4 písm. e) zákona. Úřad se prostřednictvím svých stanovisek vyjadřuje k problematickým či aktuálním otázkám spojeným s výkladem zákona, adresáti stanovisek Úřadu (adresáti povinností stanovených zákonem) se tak mohou seznámit s postoji, které Úřad zastává. Stanoviska nejsou prezentována jako další pramen práva, ale jako kvalifikovaný názor dozorového úřadu, který je kompetentní zákon vykládat a aplikovat. Žalobce dovozuje, že dochází pouze ke shromažďování, nikoli k dalšímu zpracování osobních údajů, a proto podle něj není možné požadovat po něm plnění povinností dle § 5 odst. 2 zákona. Pro případ, že by osobní údaje zpracovával, spatřuje právní titul svého jednání v § 5 odst. 2 písm. e) resp. a) zákona. Názor žalobce vychází z nesprávného výkladu pojmu zpracování, který žalobce nedůvodně odděluje od pojmu shromažďování, čímž se pokouší zdůvodnit, že jeho jednání

spadá mimo působnost zákona. Pokud jde o aplikaci ust. § 5 odst. 2 zákona, má žalovaný za to, že základní právní titul pro zpracování osobních údajů, jímž je souhlas subjektů údajů naplňující požadavky § 4 písm. n) a § 5 odst. 4 zákona, není v případě kamerových systémů umístěných ve více méně veřejných prostorách objektivně možno požadovat. V případě kamerových systémů je proto nezbytné, aby zvolené parametry umožnily aplikaci některé z výjimek z povinnosti zpracovávat osobní údaje se souhlasem subjektů údajů uvedených v § 5 odst. 2 písm. a) až g). V naprosté většině případů bude možno zvažovat pouze výjimku zakotvenou pod písm. e) tohoto ustanovení. I v daném případě žalobce není schopen prokázat existenci souhlasu se zpracováním osobních údajů všech dotčených osob. Současně Úřad neshledal, že by nějaký zvláštní předpis ukládal žalobci povinnost realizovatelnou jen prostřednictvím kamerového systému se záznamovým zařízením nastaveným právě tak, jak bylo kontrolou zjištěno. Nezbyvá tedy, než posoudit, zda lze využít právní titul dle § 5 odst. 2 písm. e) zákona. Úřad však tuto možnost vyloučil, a to s ohledem na část věty za středníkem citovaného ustanovení a zjištěné parametry předmětného kamerového systému. Žalovaný netvrdí, že by kamerový systém byl nelegitimním či nelegálním prostředkem ochrany majetku či zdraví osob. Vzhledem k charakteru informací shromažďovaných prostřednictvím kamerového systému se záznamem v bytovém domě však dochází k nemalému zásahu do soukromí řady osob. Proto je nutné zvažovat, kolik kamer je nezbytné instalovat, kam je umístit, jaký úhel záběru a dobu uchování záznamu zvolit. Je-li účelem ochrana majetku, pak by kamery měly snímat jen ta místa, kde jsou umístěny hodnotnější předměty, anebo nejvíce dochází ke krádežím či poškození majetku, a která lze jen obtížně nebo za vynaložení neúměrných prostředků zabezpečit jiným způsobem. Monitorování osob vcházejících a vycházejících z domu, osob ve výtahu nebo monitorování přilehlé ulice, může sloužit k ochraně majetku jen okrajově, pokud vůbec, současně však představuje kontinuální zásah do práva subjektů údajů na ochranu jejich soukromí. Úřad posuzuje záběr z každé z instalovaných kamer, a na základě dílčích závěrů následně hodnotí systém jako celek. Dojde-li k závěru, že principům zákona neodporuje pouze některá z kamer (v bytových domech například sklepní prostory, garážová stání apod.), nezahrne ji do výroku svého rozhodnutí, tj. konstatuje, že správný delikt ve zpracování dat prostřednictvím této kamery nespátruje. Tato situace však v daném případě nenastala. Nutno však zdůraznit, že kamerový systém tvoří jeden celek, kdy veškeré záběry jsou sdružovány a uchovávány společně. Míru zásahu do soukromí a soulad se zákonem proto Úřad hodnotí ve vztahu k danému systému jako celku. K porušení informační povinnosti žalovaný uvedl, že zákon v § 11 přesně stanoví, jaké informace musí správce subjektům údajů poskytnout. Zákon nedefinuje, jakou formou musí být tato povinnost splněna a ani Úřad toto ustanovení takto nevykládá. Jestliže je však zjištěno, že daný správce poskytuje informace především či jenom formou informačních tabulek nebo štítků, musí Úřad posoudit jejich obsah s ohledem na požadavky zákona. Ustanovení § 11 odst. 1 zákona zakotvuje obecnou informační povinnost, ustanovení § 11 odst. 5 zákona tuto povinnost modifikuje pro případy zpracování dle § 5 odst. 2 písm. e) zákona (tj. typicky situace, kdy zpracování dat slouží k ochraně majetku a subjekty údajů je předem nedefinovatelný okruh osob). Požadavek na rozdílný režim informování předem známého okruhu osob, resp. okruhu osob, které předem známy nejsou, je opodstatněný. Ani případné nezákonné jednání jiných správců osobních údajů nezbavuje žalobce jeho zákonné povinnosti vyplývající z § 11 zákona. Pokud jde o výši pokuty, žalovaný uvedl, že Úřad zohledňuje i ekonomické postavení účastníka a v daném případě dospěl k závěru, že pokuta nemůže být likvidační. Žalobce byl schopen získat finanční prostředky na koupi kamerového systému a žalovanému není jasné, proč by neměl být schopen získat výrazně menší prostředky na uloženou pokutu. Žalovaný odkázal na to, že podle § 12 zákona č. 72/1994 Sb. jsou z právních úkonů týkajících se společné věci vlastníci jednotek oprávněni a povinni v poměru odpovídajícím velikosti jejich spoluvlastnických

podílů. Příklad, na který odkazuje žalobce, byl odlišný v tom, že se nejednalo o bytový dům, kde je monitorováním více zasahováno do soukromého života subjektu údajů. Žalovaný nesouhlasil s tím, že porušení zákona, které představuje celospolečenský sandál, je třeba trestat přísněji, a uvedl, že takové kritérium zákon nestanoví.

Žalovaný dále uvedl, že při změně výroku rozhodnutí prvního stupně postupoval podle § 152 odst. 4 správního řádu a přistoupil k doplnění výroku namísto procesně neekonomického a nedůvodného zrušení rozhodnutí a vrácení věci, když jinak rozhodnutí považoval za správné. Návrh na přerušení správního řízení byl nedůvodný a žalovaný se s touto námitkou dostatečně vypořádal v odůvodnění rozhodnutí prvního stupně; nesdílí názor žalobce, že soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí o námitkách proti kontrolnímu protokolu rozhoduje o předběžné otázce a upozornil, že ostatně soud usnesením ze dne 28.7.2010, čj. 9 Ca 384/2009-30 odmítl žalobu proti rozhodnutí o námitkách proti kontrolnímu protokolu jako nepřipustnou.

Žalobce v replice ze dne 7.10.2010 k vyjádření žalovaného doplnil žalobu o argumentaci, že pokud správní orgán změní jen část napadeného rozhodnutí, musí rozhodnutí ve zbytku potvrdit dle § 90 odst. 5 věty druhé (ve spojení s § 152 odst. 4 správního řádu), což Úřad neučinil. Rozhodnutí je zmatečné a z důvodu procesních pochybení musí být zrušeno, o rozkladu ani nebylo rozhodnuto v intencích žalobcových variantních návrhů, rozklad ani nebyl zamítnut. Dále žalobce namítl, že napadené rozhodnutí vychází z mylného názoru, že žalobce je vlastníkem domu a kamerového systému, ve skutečnosti je však pouze správcem domu, všichni vlastníci jednotek mají zájem na ochraně před vandalismem a škodami na majetku a jsou zároveň členy Společenství, deklarovaný účel instalace kamerového systému je tedy zájmem všech vlastníků bytových jednotek. Kamerový systém slouží k ochraně majetku v podílovém spoluvlastnictví (společných částí domu) jednotlivých vlastníků jednotek, nikoli k ochraně majetku ve vlastnictví Společenství. Účelem provozování kamerového systému není shromažďovat osobní údaje, ale sledovat majetek a zajistit bezpečnost obyvatel domu. Rekonstrukce vstupu do domu stála cca 400 000,- Kč, v jejím rámci byly pořízeny nové vstupní dveře s prosklením vstupní stěny vestibulu, nová stěna se zabudovanými poštovními schránkami s přístupem zvenčí i zevnitř a nové zvonkové tablo. Na tento komplex je zaměřena kamera u vstupních dveří, vstupní dveře byly před rekonstrukcí vstupu často předmětem vandalství – prokopnuté dveře, rozbité skleněné výplně, vytrhané zvonky, vypáčené poštovní schránky atd. Žalobce odmítá, že by monitoroval osoby vcházející a vycházející z domu, kamery sledují majetek, který je pro členy Společenství značnou hodnotou, zajištění majetku jiným způsobem by znamenalo vynaložit daleko větší náklady, např. na bezpečnostní agenturu. Žalobce má rovněž za to, že při výkladu pojmu soukromí žalovaný nedůvodně odkázal na případ Niemietz vs. Německo, který se však týkal domovní prohlídky německou policií za nepřítomnosti nezávislého pozorovatele a bylo vyloženo, že soukromý život a obydlí zahrnují i určité profesní či obchodní aktivity nebo prostory. Judikované závěry tak nejsou na případ žalobce použitelné.

Z podnětu podané žaloby soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů, jak soudu ukládá ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s.ř.s). Soud zároveň konstatuje, že podle § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. *musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.* Podle § 71 odst. 2 s.ř.s. žalobce může *rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby.* Veškeré důvody, na nichž

správní žaloba stojí, tak musejí být v žalobě, či jiném podání adresovaném soudu výslovně uvedeny a zároveň musejí být žalobcem vzneseny ve lhůtě pro podání žaloby. Soud proto řešil pouze ty žalobní důvody, které žalobce v žalobě výslovně uvedl, tedy nepřihlížel k argumentaci a důvodům uvedeným v žalobě projednávané u zdejšího soudu pod sp. zn. 9 Ca 384/2009 ani v rozkladu žalobce, na něž žalobce opakovaně odkazoval.

Podle § 152 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, *nevylučuje-li to povaha věci, platí pro řízení o rozkladu ustanovení o odvolání.* Podle § 152 odst. 5 správního řádu, *nestanoví-li zvláštní zákon jinak, lze v řízení o rozkladu písm. a) rozhodnutí zrušit nebo změnit, pokud se tím plně vyhová rozkladu a jestliže tím nemůže být způsobena újma žádnému z účastníků, ledaže s tím všichni, jichž se to týká, vyslovili souhlas;* písm. b) *rozklad zamítnout.*

Ustanovení § 152 odst. 5 správního řádu je speciálním ustanovením k § 90, který upravuje obecně možné způsoby rozhodnutí odvolacího orgánu. Toto ustanovení bylo formulováno po vzoru autoremedury (§ 87 správního řádu, dle něhož *správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, je může zrušit nebo změnit, pokud tím plně vyhová odvolání a jestliže tím nemůže být způsobena újma žádnému z účastníků, ledaže s tím všichni, kterých se to týká, vyslovili souhlas.*) s vědomím, že jelikož o rozkladu rozhoduje stejný správní orgán (funkčně příslušným k rozhodnutí o rozkladu je vedoucí tohoto orgánu), je účastník ve správním řízení fakticky připraven o jednu instanci. Praxe vychází z toho, že podmínka, že se rozhodnutím o rozkladu tomuto oprávněnému prostředku plně vyhová a současně se tím nezpůsobí újma žádnému z účastníků řízení, pokud s tím nevyslovili souhlas, se vztahuje pouze na změnu rozkladem napadeného rozhodnutí (nikoli rovněž na zrušení rozhodnutí). Způsobením újmy účastníkovi řízení je pak třeba rozumět jak újmu ve smyslu § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, tedy *„újmu z důvodu ztráty možnosti odvolat se“*, tak újmu podle § 90 odst. 3 správního řádu, tedy *„změnu rozhodnutí v neprospěch odvolatele, ledaže odvolání podal také jiný účastník, jehož zájmy nejsou shodné, anebo je napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy nebo jiným veřejným zájmem“*.

Citované ustanovení § 152 odst. 5 písm. a) správního řádu tedy omezuje možnost změny rozkladem napadeného rozhodnutí na případy, kdy je rozkladu změnou napadeného rozhodnutí plně vyhověno a zároveň tato změna není na újmu žádnému z účastníků, nebo s ní vyslovili souhlas (srovnej rozsudek NSS 5 As 12/2011-167 ze dne 17.2.2012).

Žalobce v podaném rozkladu navrhl, aby předseda Úřadu rozhodnutí prvního stupně zrušil a řízení zastavil, případně zrušil a věc vrátil k novému projednání, či aby rozhodnutí bylo změněno ve výši uložené pokuty. Žalobou napadeným rozhodnutím, jímž bylo rozhodnutí prvního stupně změněno tak, že do jeho výroku byla vložena slova *„od 16. srpna 2008 do 15.června 2009“*, tedy nebylo podanému rozkladu plně vyhověno, přičemž lze zároveň i shledat újmu *z důvodu ztráty možnosti odvolat se* proti doplnění skutkové podstaty správního deliktu (vymezení doby jeho páčání), tj. újmu ve smyslu § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu.

S ohledem na uvedené soud dospěl k závěru, že žalovaný rozhodnutí prvního stupně změnil v rozporu s § 152 odst. 5 písm. a) správního řádu. Jedná se o jeden z důvodů pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalobce dále namítl, že správní řízení mělo být k jeho žádosti přerušeno, neboť u zdejšího soudu probíhalo pod sp. zn. 9 Ca 384/2009 řízení o žalobě proti rozhodnutí Úřadu

ze dne 11.9.2009, INSP2-6246-19 o námitkách proti kontrolnímu protokolu, tj. podle žalobce řízení o předběžné otázce.

Ustanovení § 64 odst. 1 správního řádu stanoví pod písm. a) až e) případy, v nichž správní orgán může řízení usnesením přerušit; dle písm. c) je to tehdy, *probíhá-li řízení o předběžné otázce ....* Ustanovení § 64 odst. 2 správního řádu pak stanoví, že *v řízení o žádosti přeruší správní orgán řízení na požádání žadatele; jestliže je žadatelů více, může tak učinit jen za podmínky, že s přerušením souhlasí všichni.* Podle § 64 odst. 3 správního řádu *v řízení z moci úřední může správní orgán, není-li to v rozporu s veřejným zájmem, na požádání účastníka, pokud s tím všichni účastníci uvedení v § 27 odst. 1 písm. b) souhlasí, z důležitých důvodů přerušit řízení.* Předmětné správní řízení nebylo řízením o žádosti, proto nebylo povinností správního orgánu na žádost žalobce toto řízení přerušit ve smyslu § 64 odst. 2 správního řádu. Skutečnost, že správní orgán nevyhověl žádosti žalobce o přerušení řízení, neshledal důvody k přerušení řízení a řízení nepřerušil podle § 64 odst. 1 ani odst. 3 správního řádu, nelze posoudit jako podstatné porušení ustanovení o řízení, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c/ s.ř.s.). Žalobce nedůvodně namítá, že správní rozhodnutí prvního stupně bylo předčasné proto, že před správním soudem probíhalo řízení o žalobě proti rozhodnutí o námitkách proti kontrolnímu protokolu. Kontrolní protokol je jedním z podkladů žalobou napadeného rozhodnutí o pokutě, námitky proti obsahu kontrolního protokolu proto žalobce mohl vznést ve správní žalobě podané proti rozhodnutí o pokutě, a to bez souvislosti s tím, zda správní řízení o pokutě bylo či nebylo k jeho žádosti přerušeno.

Podle výroku rozhodnutí prvního stupně byla Společenství (žalobci) uložena pokuta za správní delikt dle § 45 odst. 1 písm. c), e) a f) zákona, jehož se dopustilo porušením povinnosti stanovené v § 5 odst. 1 písm. d) zákona, v § 5 odst. 2 zákona a v § 11 odst. 1 zákona, neboť „...v souvislosti s provozováním kamerového systému tvořeného 9 kamerami umístěnými u vchodu, ve vstupní hale, v hale před výtahy, ve výtazích, na schodišti do sklepa, a na venkovní fasádě bytového domu, jako správce osobních údajů podle § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb. shromažďovalo osobní údaje uživatelů bytů pohybujících se v prostorách bytového domu bez jejich souhlasu, shromažďovalo osobní údaje neodpovídající stanovenému účelu a v rozsahu nadbytečném pro dosažení jím deklarovaného účelu, kterým je ochrana majetku účastníka řízení, a dále neposkytlo subjektům údajů informace o provozu kamerového systému v rozsahu nebo způsobem stanoveným zákonem“.

Z popisu skutku ve výroku rozhodnutí prvního stupně je tedy zřejmé, že pokuta byla uložena za shromažďování osobních údajů pouze uživatelů bytů (tedy nikoli rovněž za shromažďování osobních údajů i jiných kamerami snímaných osob, tj. např. návštěvníků domu či osob pohybujících se po ulici), a to i v souvislosti s provozem kamery umístěné na schodišti do sklepa (tj. kamery č. 7).

Podle § 4 písm. e) zákona se pro účely zákona rozumí zpracováním osobních údajů *jakákoliv operace nebo soustava operací, které správce nebo zpracovatel systematicky provádějí s osobními údaji, a to automatizovaně nebo jinými prostředky. Zpracováním osobních údajů se rozumí zejména shromažďování, ukládání na nosiče informací, zpřístupňování, úprava nebo pozměňování, vyhledávání, používání, předávání, šíření, zveřejňování, uchovávání, výměna, třídění nebo kombinování, blokování a likvidace; písm. f) shromažďováním osobních údajů systematický postup nebo soubor postupů, jehož cílem je získání osobních údajů za účelem jejich dalšího uložení na nosič informací pro jejich okamžité nebo pozdější zpracování.*

Z citovaných ustanovení vyplývá, že pojem „zpracování osobních údajů“ je pojem obecný, zahrnující jednotlivé konkrétní operace, např. shromažďování, ukládání či uchovávání osobních údajů. Pokud ustanovení § 4 písm. e) zákona výslovně uvádí, že zpracováním osobních údajů se rozumí zejména jejich shromažďování, pak je zřejmé, že pojem „shromažďování osobních údajů“ je třeba pod pojem „zpracování osobních údajů“ podřadit. Není proto na místě žalobní námitka, že správní orgán opakovaně zaměňuje „zpracování“ osobních údajů za jejich pouhé „shromažďování“, a ani žalobní námitka, že se v případě předmětného kamerového systému nejednalo o zpracování osobních údajů, nýbrž pouze o nahodilé shromažďování osobních údajů (podle § 3 odst. 4 zákona *se tento zákon nevztahuje na nahodilé shromažďování osobních údajů, pokud tyto údaje nejsou dále zpracovávány*). Soud je naopak toho názoru, že v daném případě, kdy instalovaný kamerový systém snímal záběry osob nacházejících se v jeho dosahu v takové kvalitě, že tyto osoby lze identifikovat (přičemž podle § 4 písm. a) zákona se *pro účely zákona rozumí osobním údajem jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu*), pořízené záběry byly uchovávány a případně dále využity, pak se nepochybně jedná o soustavu operací systematicky prováděných s osobními údaji, tj. ve smyslu § 4 písm. e) zákona o zpracování osobních údajů. Systematičnost zpracování je podle soudu nutno odvíjet od samotné činnosti žalobce, tj. od kontinuálního pořizování a uchovávání záznamů kamerového systému (z kontrolního protokolu ze dne 16.6.2009 vyplývá, že kamerový systém byl uveden do provozu již dne 16.8.2008), nikoli jak žalobce tvrdí, od „předvídatelnosti nebo pravidelnosti výskytu konkrétních osob“ na pořízených záznamech. Skutečnost, že se dané osoby vyskytují na jednotlivých záběrech „nahodile“ nic nemění na charakteru shora popsané činnosti žalobce, kterou nelze považovat za pouhé nahodilé shromažďování dále nezpracovávaných osobních údajů, na něž by se zákon ve smyslu § 3 odst. 4 nevztahoval.

Soud se tedy ztotožňuje s žalovaným, který ve vyjádření k žalobě uvedl, že soustavné, úmyslné a cílené pořizování a uchovávání záznamů, na kterých jsou zaznamenány záběry z jednotlivých kamer, zachycující konkrétní, identifikovatelné osoby (tj. záběry obsahující osobní údaje) je nutno považovat za systematické jednání a tedy za zpracování osobních údajů ve smyslu § 4 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. Zároveň soud nemá za to, že by žalovaný tím, že dospěl k uvedenému závěru, překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil (§ 78 odst. 1 s.r.s.), jak namítá žalobce. Pokud žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazoval na svá stanoviska č. 1/2006 a č. 1/2008, pak odkazoval na jím přijatý výklad zákona a nelze mít nikterak za to, že by těmito stanovisky argumentoval jako pramenem práva, jak žalobce tvrdí.

Podle § 5 odst. 1 zákona, *správce je povinen písm. a) stanovit účel, k němuž mají být osobní údaje zpracovány; písm. d) shromažďovat osobní údaje odpovídající pouze stanovenému účelu a v rozsahu nezbytném pro naplnění stanoveného účelu.*

Podle § 5 odst. 2 zákona *správce může zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů. Bez tohoto souhlasu je může zpracovávat, a) jestliže provádí zpracování nezbytné pro dodržení právní povinnosti správce, b) jestliže je zpracování nezbytné pro plnění smlouvy, jejíž smluvní stranou je subjekt údajů, nebo pro jednání o uzavření nebo změně smlouvy uskutečněné na návrh subjektu údajů, c) pokud je to nezbytně třeba k ochraně životně důležitých zájmů subjektu údajů. V tomto případě je třeba bez zbytečného odkladu získat jeho*

souhlas. Pokud souhlas není dán, musí správce ukončit zpracování a údaje zlikvidovat, d) jedná-li se o oprávněně zveřejněné osobní údaje v souladu se zvláštním právním předpisem. Tím však není dotčeno právo na ochranu soukromého a osobního života subjektu údajů, e) pokud je to nezbytné pro ochranu práv a právem chráněných zájmů správce, příjemce nebo jiné dotčené osoby; takové zpracování osobních údajů však nesmí být v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života, f) pokud poskytuje osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné anebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení, nebo, g) jedná-li se o zpracování výlučně pro účely archivnictví podle zvláštního zákona.

Podle § 4 písm. n) zákona se pro účely tohoto zákona rozumí souhlasem subjektu údajů svobodný a vědomý projev vůle subjektu údajů, jehož obsahem je svolení subjektu údajů se zpracováním osobních údajů.

Žalobci je kladeno za vinu, že porušil povinnost stanovenou v cit. ust. § 5 odst. 1 písm. d) zákona tím, že shromažďoval osobní údaje neodpovídající stanovenému účelu a v rozsahu nadbytečném pro dosažení jím deklarovaného účelu, kterým je ochrana majetku účastníka řízení. Podle odůvodnění rozhodnutí prvního stupně dochází zpracováním osobních údajů prostřednictvím kamer (kromě kamery č. 7 umístěné u schodiště do sklepa) ke shromažďování takového množství osobních údajů, které je ve zjevném nepoměru k účelu jejich instalace. Lze tedy usoudit, že správní orgán prvního stupně považoval, byť to nikterak blíže nezdůvodnil, zpracování osobních údajů prostřednictvím kamery č. 7 za odpovídající deklarovanému účelu a v rozsahu nezbytném pro naplnění tohoto účelu.

Žalobci je dále kladeno za vinu, že porušil ust. § 5 odst. 2 zákona tím, že shromažďoval osobní údaje uživatelů bytů bez jejich souhlasu. Žalobce v žalobě nezpochybnil, že existenci souhlasu subjektů údajů nedoložil. Soud se ztotožňuje se závěrem správního orgánu, že na případ žalobce nedopadá výjimka dle § 5 odst. 2 písm. a) zákona, neboť žádný právní předpis žalobci neukládá realizovat správu domu (včetně péče o svěřený majetek, jejíž součástí je, jak na to žalobce v žalobě poukazuje, i úsilí k odvracení eventuálních škod na majetku) právě prostřednictvím kamerového systému. Nelze tedy mít za to, že by žalobce prováděl *zpracování nezbytné pro dodržení právní povinnosti správce* ve smyslu § 5 odst. 2 písm. a) zákona. Při posuzování možnosti aplikace výjimky dle § 5 odst. 2 písm. e) zákona pak správní orgán prvního stupně v odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že v případě všech kamer, kromě kamery č. 7 umístěné u vstupu do sklepa, však účastník ani tuto z možných výjimek zpracování osobních údajů bez souhlasu subjektů údajů nespĺňuje, neboť deklarovaný účel kamerového systému, kterým je ochrana majetku účastníka řízení a obyvatel domu, je v hrubém nepoměru k zásahu do práva na ochranu soukromí a osobního života. Lze tedy usoudit, že správní orgán prvního stupně, byť to ani v tomto případě nikterak blíže nezdůvodnil, považoval v případě kamery č. 7 výjimku dle § 5 odst. 2 písm. e) zákona za splněnou.

Žalobce v žalobě namítl, že v kontrolním protokolu ani v rozhodnutí správního orgánu Úřad nekonkretizuje míru (rozsah) soukromí, která má být kamerami porušena, podle jednotlivých kamer. K této žalobní námitce žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že Úřad v případě kamerových systémů se záznamem posuzuje záběr každé z instalovaných kamer a na základě dílčích závěrů následně hodnotí systém jako celek; dojde-li Úřad k závěru, že principům zákona neodporuje pouze některá z kamer (v bytových domech např. sklepní prostory, garážová stání apod.), nezahrnuje ji do výroku rozhodnutí, tj. konstatuje, že správní delikt ve zpracování dat prostřednictvím této kamery nespĺňuje. Žalovaný sice dále

vedl, že taková situace v daném případě nenastala. Podle soudu však z odůvodnění rozhodnutí prvního stupně vyplývá, že správní orgán prvního stupně porušení povinnosti stanovené v § 5 odst. 1 písm. d) a v § 5 odst. 2 zákona ve zpracování osobních údajů prostřednictvím kamery č. 7 neshledal. Ostatně sám žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval: *„Jestliže správní orgán I. stupně vyhodnotil jako přípustnou pouze kameru umístěnou u vstupu do sklepa, jedná se o závěr vyplývající z aplikace § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., resp. absence právního titulu (viz dále) v případě ostatních součástí kamerového systému v podobě, v jaké byly zjištěny a dokumentovány kontrolou Úřadu“*. Přesto však rozhodnutí prvního stupně i kameru umístěnou na schodišti do sklepa (tj. kameru č. 7) ve výroku rozhodnutí výslovně uvádí.

Soud je toho názoru, že bylo na správním orgánu jednotlivě posoudit záběry každé z instalovaných kamer a přezkoumatelným způsobem uvést, z jakých konkrétních důvodů má správní orgán za to, že prostřednictvím té které kamery dochází ke shromažďování údajů neodpovídajících stanovenému účelu, které jsou ve zjevném nepoměru k deklarovanému účelu (§ 5 odst. 1 písm. d/ zákona) a z jakých konkrétních důvodů nelze v případě té které kamery aplikovat výjimku dle § 5 odst. 2 písm. e) zákona, jejíž aplikace, jak uvádí odůvodnění rozhodnutí prvního stupně, vyžaduje, aby narušení právem chráněných zájmů bylo takové intenzity, aby dokázalo převýšit zájem na ochraně soukromí subjektu údajů. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí k možnosti aplikace výjimky dle § 5 odst. 2 písm. e) zákona mimo uvedl, že *„... kamery smějí zabírat jen ta místa, kde jsou umístěny hodnotnější předměty, anebo kde nejvíce dochází ke krádežím či poškozování majetku a která lze jen těžko zabezpečit jiným způsobem“*. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného poukázal na rekonstrukci vstupu do domu provedenou za 400 000,- Kč, v rámci níž byly pořízeny nové vstupní dveře, prosklená vstupní stěna vestibulu, nová stěna se zabudovanými poštovními schránkami s přístupem zvenčí i zevnitř a nové zvonkové tablo. Uvedl, že vstupní dveře do domu byly často předmětem vandalismu - prokopnuté dveře, rozbité skleněné výplně, vytrhané zvonky a vypáčené domovní schránky a konstatoval, že zajištění ochrany jiným způsobem, než kamerou zamířenou na komplex vstupního prostoru, by znamenalo vynaložit daleko vyšší náklady, které si však z ekonomických důvodů nemůže dovolit. Odmítl, že by monitoroval osoby vcházející a vycházející do domu a uvedl, že kamery sledují nikoli tyto osoby, nýbrž majetek, který je pro členy Společenství značnou hodnotou. Ničení vstupních dveří, vloupání do sklepů a nebytových prostor, i přítomnost narkomanů ve sklepních prostorách, je přitom zmiňováno i ve zprávě o kontrole jako žalobcem uváděný důvod pro instalaci kamerového systému, a bylo dokládáno fotodokumentací založenou do správního spisu. Žalobce v rozkladu proti rozhodnutí prvního stupně výslovně namítl, že Úřad připouští umístění kamery pouze u vstupu do sklepa, a tento závěr je pro žalobce nepochopitelný. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na tuto námitku přezkoumatelným způsobem nereagoval, ač podle soudu bylo plně na místě zdůvodnit jak přípustnost kamery u vstupu do sklepa, tak i jednotlivě „nepřípustnost“ zbylých kamer. Pokud žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí s odkazem na své stanovisko č. 1/2008 uvedl: *„...při instalaci kamerového systému je nutné přistupovat odlišně ke způsobu užívání jednotlivých monitorovaných prostor, a to s ohledem na míru soukromí, kterou v daných prostorách lidé požívají. Lze rozlišovat zejména prostory jako jsou sklepy, půdy, prostory dopisních schránek, vnější plášť budovy a prostory jako vstupní dveře, chodby a výtahy atd. Je nespornou skutečností, že míra soukromí, kterou v těchto prostorech obyvatelé domu požívají, se liší“*, jedná se o zcela obecnou úvahu, z níž nelze vyvodit žádné konkrétní závěry o míře soukromí jednotlivých snímaných prostor ani o přiměřenosti či nepřiměřenosti zásahu do tohoto soukromí ve vztahu k ochraně majetku nacházejícího se v tom kterém snímaném prostoru.

Soud podotýká, že je shodně se správním orgánem toho názoru, že i prostory mimo obydlí, jako jsou prostory uvnitř domu, se též považují za prostory, v nichž je důvodné očekávat a vyžadovat určitou míru soukromí. Žalobní námitky tvrdící nepřipustnost slovního spojení „soukromý život“ jsou podle soudu nesrozumitelné. Byť jsou společné části domu veřejně přístupné, neznamená to, že monitorování osob pohybujících se v těchto prostorách není způsobilé zasáhnout do soukromé sféry těchto osob.

Soud shledal ve vztahu k „připustnosti“ kamery č. 7 rozpor mezi výrokem a odůvodněním rozhodnutí prvního stupně. Zároveň jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů soud posoudil odůvodnění rozhodnutí prvního stupně i rozhodnutí o rozkladu ve vztahu k důvodům, na jejich základě byla podle správního orgánu porušena povinnost stanovená v § 5 odst. 1 písm. d) a v § 5 odst. 2 zákona zpracováním osobních údajů prostřednictvím té které konkrétní kamery.

Podle § 11 odst. 1 zákona správce je při shromažďování osobních údajů povinen subjekt údajů informovat o tom, v jakém rozsahu a pro jaký účel budou osobní údaje zpracovány, kdo a jakým způsobem bude osobní údaje zpracovávat a komu mohou být osobní údaje zpřístupněny, nejsou-li subjektu údajů tyto informace již známy. Správce musí subjekt údajů informovat o jeho právu přístupu k osobním údajům, právu na opravu osobních údajů, jakož i o dalších právech stanovených v § 21.

Žalobci je dále kladeno za vinu porušení povinnosti stanovené v cit. ust. § 11 odst. 1 zákona, jehož se dle výroku rozhodnutí prvního stupně dopustil tím, že neposkytl subjektům údajů informace o provozu kamerového systému v rozsahu nebo způsobem stanoveným zákonem. Správní orgán prvního stupně zde vyšel ze zjištění, že žalobce obyvatele domu informoval pouze instalací štítků s textem: „Objekt je sledován kamerovým systémem“ v bytovém domě na nástěnce a na obvodových zdech budovy s textem: „Objekt je monitorován kamerovým systémem s pořízením záznamu, Společenství vlastníků jednotek Ahepjukova 4“, což není dostatečné pro splnění informační povinnosti v plném rozsahu. Soud se zcela ztotožňuje s tím, že obsah informačních tabulek nenaplnil informační povinnost vyčerpávajícím způsobem. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl: „Ve vztahu k osobám, které jsou správci osobních údajů předem známé (zde obyvatelé domu) je nutno informační povinnost naplnit vyčerpávajícím způsobem ještě před zahájením předmětného zpracování (zprovozněním kamerového systému)- všem takovým osobám musí být dostupná informace (např. ve formě sdělení vloženého do domovní schránky nebo umístěného na domovní vývěsce), ve kterém je uvedeno v jakém rozsahu a pro jaký účel jsou jejich osobní údaje zpracovány, kdo a jakým způsobem jejich osobní údaje zpracovává a komu mohou být jejich osobní údaje zpřístupněny. Taktéž je nezbytné informovat subjekty údajů o jejich právu k přístupu k jejich osobním údajům, jakož i o jejich dalších právech stanovených v § 21 zákona č. 101/2000 Sb.“. Žalobní námitku, že Úřad svou argumentaci mění a ani žalobní námitku, že Úřad není zmocněn dotvářet zákon, který nestanoví jakou formou má být informační povinnost splněna, nelze považovat za důvodnou. Žalovaný nezměnil argumentaci rozhodnutí prvního stupně a ani „nedotvářel zákon“, nýbrž uvedl jeden z možných způsobů splnění informační povinnosti.

Žalobce zároveň dovozuje, že sankce může být uložena jen tehdy, pokud je daná povinnost přesně vymezena. K tomu soud uvádí, že informační povinnost je přesně vymezena v citovaném ustanovení § 11 odst. 1 zákona. Bylo plně na žalobci, jakým způsobem tuto povinnost splní. Případně poskytnuté informace na shromáždění vlastníků, které se konalo dne 28.2.2008, a na němž bylo přijato rozhodnutí o instalaci kamerového

systému (tedy i poskytnuty určité informace o něm), nemohly být postačující již s ohledem na to, že tohoto shromáždění se neúčastnili všichni obyvatelé domu. Obsah informačních tabulek rovněž nebyl dostatečný, neboť nenaplnil informační povinnost stanovenou v § 11 odst. 1 zákona vyčerpávajícím způsobem. Žalobce v žalobě nenamítl, že by snad svou informační povinnost splnil jiným způsobem.

K žalobní námitce, že *nelze dovést režim pro množinu osob v domě bydlicích a množinu osob „odlišnou“, externí, tj. náhodných (ve smyslu předvídatelnosti) návštěvníků domu*, soud odkazuje na výrok rozhodnutí prvního stupně, dle něhož byla žalobci uložena pokuta za shromažďování osobních údajů pouze uživatelů bytů, tedy nikoli i jiných osob. Úvahy žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí týkající se i „jiných“ osob se proto soudu jeví jako nadbytečné. Zároveň soud poukazuje na ust. § 11 odst. 5 zákona, které stanoví, že *při zpracování osobních údajů podle § 5 odst. 2 písm. e) a § 9 písm. h) je správce povinen bez zbytečného odkladu subjekt údajů informovat o zpracování jeho osobních údajů*. V případě, že na zpracování osobních údajů dopadá výjimka dle § 5 odst. 2 písm. e) zákona či jsou zpracovány citlivé údaje dle § 9 písm. h) zákona, je obecná informační povinnost, která je stanovena v § 11 odst. 1 zákona, modifikována.

Žalobní námitky ve vztahu k porušení k informační povinnosti, jak byly v žalobě uplatněny, soud neshledal důvodnými, na čemž nic nemění ani poukaz žalobce na případy bank a dalších institucí, v nichž se dle jeho tvrzení nevyskytuje takové poučení, které Úřad vyžaduje po žalobci. Samo toto žalobní tvrzení nemůže odůvodnit závěr, že postup žalovaného byl vůči žalobci šikanózní.

Podle § 46 odst. 2 zákona *se při rozhodování o výši pokuty přihlíží zejména k závažnosti, způsobu, době trvání a následkům protiprávního jednání a k okolnostem, na nichž protiprávní jednání bylo spácháno*.

S ohledem na důvody vedoucí ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí není na místě řešit žalobní námitky týkající se výše uložené pokuty. Pro úplnost soud konstatuje, že při úvaze o výši pokuty je zapotřebí zhodnotit i ekonomickou situaci žalobce, na níž poukázal v podaném rozkladu. Úvahu žalovaného, že žalobce disponuje dostatečnými finančními prostředky, byl-li schopen zakoupit předmětný kamerový systém za částku několikrát převyšující uloženou pokutu, soud za postačující nepovažuje. Konstatování žalovaného, že ekonomické postavení účastníka je nepochybně také zhodnoceno, neodpovídá tomu, že správní orgán prvního stupně ani žalovaný konkrétní ekonomickou situaci žalobce ani nezminil ani nehodnotil.

Protože soud podanou žalobu posoudil jako částečně důvodnou, napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1, odst. 4 s.ř.s. ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. V souladu s § 51 odst. 2 s.ř.s. a § 76 odst. 1 s.ř.s. soud ve věci rozhodl bez jednání.

Protože soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, nejsou dány podmínky pro žalobcem navrhovaný postup dle § 78 odst. 2 s.ř.s.

Žalobce navrhl provedení důkazu správním spisem, výsledkem informovaného zástupce Úřadu, výsledkem zúčastněných osob a tzv. registrací kamerového systému. K tomuto návrhu soud uvádí, že vychází-li soud ve správním soudnictví z údajů obsažených ve správním spise, aby ověřil skutkový a právní stav, který tu byl v době vydání napadeného

rozhodnutí správního orgánu, pak tento postup nelze označit za dokazování dle § 52 s.ř.s. (srovnej rozsudek NSS ze dne 29.1.2009, č.j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Obyvatelky předmětného domu, na základě jejichž stížnosti byla v domě provedena kontrola kamerového systému, nelze považovat za osoby zúčastněné na řízení ve smyslu § 34 s.ř.s., neboť uložení předmětné pokuty se dotýká výlučně práv a povinností samotného žalobce. Provádět výslech informovaného zástupce Úřadu nebylo zapotřebí, neboť žalovaný soud doručil své písemné vyjádření. Provádět důkaz tzv. registrací kamerového systému rovněž nebylo zapotřebí, neboť tento důkaz by nikterak nepřispěl k objasnění sporných otázek.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. a úspěšnému žalobci přiznal náhradu za soudní poplatek ve výši 2000,- Kč zaplacený z podané žaloby a za zastoupení žalobce advokátem ve výši 7.200,- Kč, a to za tři úkony právní služby – příprava a převzetí věci, sepsání žaloby, sepsání repliky ze dne 7.10.2010 po 2.100,- Kč a tři související paušální poplatky po 300,- Kč dle §§7, 9 odst. 3 písm. f) a 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., a čl. II vyhl. č. 486/2012 Sb. Celkové náklady řízení jsou ve výši 9.200,- Kč.

Soud žalobci nepřiznal náhradu za jeho podání ze dne 3.12.2010, neboť jeho předmětem byla především oprava chybných údajů uvedených v žalobě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. října 2014

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková